

Библиотека „Аријел”

књига 18

Наслови оригинала:
Thomas Rosenlöcher
Die Dresdner Kunstausübung, 1996.
Ich sitze in Sachsen und schaue in den Schnee, 1998.
Am Wegrand steht Apollo, 2001.
Das Flockenkarussell, 2007.
Hirngefunkel, 2012.

traduki ^Т

Објављивање овог дела подржао је ТРАДУКИ, књижевна мрежа коју чине Савезно министарство за Европу, интеграције и међународне послове Републике Аустрије, Министарство иностраних послова Савезне Републике Немачке, Швајцарска фондација за културу „Про Хелвечија”, Уред савезног канцелара Републике Аустрије, „КултурКонтакт Аустрија”, Гете Институт, Јавна агенција за књигу Републике Словеније (ЈАК), Министарство културе Републике Хрватске, Ресор за културу Владе Кнежевине Лихтенштајн, Фондација за културу Лихтенштајна, Министарство културе Републике Албаније, Министарство културе и информисања Републике Србије и Фондација „С. Фишер”.

© Suhrkamp Verlag Frankfurt am Main 1996, 1998.

© Insel Verlag Frankfurt am Main 2001, 2007, 2012.

All rights reserved by and controlled through
Suhrkamp Verlag Berlin and Insel Verlag Berlin.

© of the translation: S. Fischer Foundation by order of TRADUKI

Copyright © 2021 за Србију и Црну Гору, АГОРА

Ова публикација се у целини или у деловима не сме умножавати, прештампавати или преносити у било којој форми или било којим средством без дозволе аутора или издавача, нити може бити на било који други начин или било којим другим средствима дистрибуирана или умножавана без одобрења издавача. Сва права за објављивање ове књиге задржавају аутор и издавач по одредбама Закона о ауторским правима.

ТОМАС РОЗЕНЛЕХЕР

НЕОНСКА ИКОНА

Изабране ѝесме

Изабрао и с немачкої ѝрвео

Стеван Тонтић



НЕОНСКА ИКОНА

Кад сам дошао у Амстердам
и скренуо иза угла,
стао сам пред прозором курве.
А она је сједила у црвенкастој свјетлости
на једној клупици и гледала ме.
И провјетравала свој дуги
живахни језик према мени.
Ту ме бјеше гром ударио.
Јер се сва љепота свијета
настанила у једној курви.
А поред мене је у тами стајао
један креолац који је колутао очима
и један жмиркави Јапанац.
Тако да смо заједно представљали човјечанство
пред иконом од неона
која је отварала и скупљала своје бутине
још и кад сам дотрчао назад у Саксонију и своје
сироте, ручновеслајуће сјенке
бацао у трку искоса по зиду.

РАЈ ПОСМАТРАЊА

Дубоко грмље. Драги Бог види све.
Драги Бог? Ко већ још вјерује у њега,
рекла је она кад смо чучнули доље
и ја с једним истраживачким штапићем,
ау, боли ли то?, додирнуо њену нутрину.
Једно њежно уоквирено мјехурасто црвенило.
Најдубља загонетна тачка свјетске историје.
Штавише, и штапић је потом мирисао.
А к томе и један пијетао почео да кукуриче
док није достигао највишу тачку крештања
и нашу свијетлозелену лиснату шупљину
у цуркавом свјетлу у тешко злато замрзао;
а изнад нас је, као да Бог ипак загледа,
стршила нека сјенка: Ослушни, моја мајка.
Свијених кољена, корачајући без застоја,
погнута напријед, држећи букет по страни,
видјела нас је унутра с озбиљним наочарима:
Шта ли то чините ту доље у грмљу –
амо те се, свиње једне! – Ах, шмугнули смо
поред ње, као да се никад нисмо
видјели: Да се овдје никад више не појавиш!
Испружена рука, која ме је заувјек
из раја посматрања протјерала.

ТВРЂАВА ЦВАТЊЕ

Крушке цвјетају крај плота
као да важи да саме себи још изведу
један громогласан реквијем.

Или је то истина, и оне већ стоје у оностраном,
са својим ивицама од свјетлости,
забиљежене у Књизи Универзума. –

Пошто свака поједина, свака грана
Прогуране појединачне цватње,
садржи суму слављења. –

Тројако у себи ступњеван, један
бијели, неосвојиви зид
са замрзлим отворима, пушкарницама од снијега.

Не да се сјекиром посјећи, одрезати.
Само горе укосо излазећа грана
моли, чини се, невјернички за поштеду.

КЛИСУРЕ ЗЕМЉЕ

Пошто смо ноћу идући од мора
пролазили поред шаторâ,
покренула су се тихо кола за становање.
И био је чујан зов
неког човјека попут животиње
преко клисура земље.
Дођи, рекао си, и у шатору се,
у свјетлости мале електричне лампе,
на зиду појавио један прст
који је чудећи се показивао увис.
Дођи, рекао си, и ја сам дошао.
Три корака даље мрмљање
нашег брата у сну.

МИРНО ДНО

С велике висине одозго је, као отресен,
а ипак се нечујно ослобађајући, падао доље
десно лијево низ нагид мали кликтај среће
као небеска завјеса. Укратко, падао је снијег,
прогрђући ваздух све доље до дна.
Да се са сваком гранчицом гране под снијегом
укрштала једна друга, с бијелим перушкама,
а ја западао у све дубљу пометњу.
Одавно је мост спавао под луковима.
Само сам за себе још је говорио поток,
трбухозборац. Па ако ме је траг мојих ногу
по путу вјерно слиједио цик-цак смјером,
остало је непојамно да би моја нога могла
икад ступати по дјелини преда мном.
Тим прије што је растер ђона сахрањивао
испод себе сваки тренутак трага ноге.
Тако сам живио. Нико ми није дошао у сусрет.
Чак ни мој отац, предуго мртав.
Само још свежањ костију у земљи.
Пошто ми је сад ипак пошло за руком
да га заборавим, јер сам ишао и ишао,
не слутећи да сам одавно попут њега
укрштао руке иза себе у ходу.
И да су ми од све самог мраза и снијега
брада и косе били побиејелили,
као да ме је он сусрео у самоме мени
а да нико не умре. Луда сусњежица пада
косимице преко пута. Испод мене у леду
врло велик клобук журног пулсирања.

ДРЕЗДЕНСКА УМЈЕТНИЧКА ПРАКСА

На травњаку у дворишту пред лозицом на кући
столице запосједнуте бјелоглавим дамама,
које овдје већ тако дуго на поподневном свјетлу
мигају, да су додуше не више Вебера,
но су Вагнера још познавале. И мени сад значајно
климају главом: Одмах ће почети, младић.
И стварно сједе господа музичари
већ спремни. Један се прозор затвара, један други
с јасним тупим ударом, и мачка побјегне,
и један трећи отвори се,
а један високи букет сјеза
чека окренут надоље. Сад само још напољу
пустити да прођу пијане моторције.
Одоздо орљава блатне ријеке
са тегљачима. И тишина. Нагиб бријега
дише своје мрачно зеленило у врт.
И господа почиње тихо да виолинише
свјетлост. Прастари дријемају.
Лагано обраста адађо-лозица
врт, столице. Налет комараца
лагано се успорава и чврсто прошива
тренутак. Никад нећу остарити,
ви, дрезденске умјетничке мумије. Али шта
имају господа музичари? Стружу и стружу,
крешендо, и управљају, прастари се клањају:
да, државни оркестар, зуј комараца
одмара се брзо и држе, за помоћ, вријеме –

насупротив паклу. Сад само још снијег недостаје.
У огромним пахуљама спрам ивице крова
мекани барокни снијег долине Лабе,
да ми коса побијели. И аплауз. И крај.
„Куд оде”, пита с лијева птицоглава старица,
„младић који је претходно овдје сједио?”
„Оде”, рекох. У једва једној дрезденској секунди,
у навали љепоте за године старији.